

לאֱלֹהִים בְּאֵרֶץ

א: אָמַר לֵאלֹהִים

אֱלֹהִים בָּאוּ דָמִים עַד נֶפֶשׁ. כֹּל חַי בְּקִרְבָּנוּ
הִרְגוּ מוֹטְלִים לוֹ לְמַעַל מֵרֹאשׁ.
וְזֶה סִינַי וְזֶה נֶבֹו עֶקְשׁוֹ.
וְהַגּוֹיִם-הַהוֹרְגִים אֶת שְׂדֵמוֹת אֶרֶץ תְּבָרַךְ
אֶת עֲצֵי גִיְהֵם.
מִמְּגֹד שְׂמִים מֵעַל-וְלֹא תִשָּׁקֵם מִי רֹאשׁ.

מָה אָנִי כִי אוֹסִיף לְשַׁלִּיבוֹת הַתְּפִלָּה הָעִבְרִית
שֶׁל אֲמִי הַקְּדוּשָׁה וְשֶׁל אָבִי הַקְּדוֹשׁ וְזֶרְעָם
וְאוֹתָם לֹא רַחֲמֵת בְּיָוֶם הַרְנוּם הַגּוֹיִם
וְהֵם אֵלֶיךָ הִבִּיטוּ. הַיּוֹשֵׁב בְּשָׂמַיִם גְּבוּהִים!

לֹא זֶה נֶהַר וְאָבִד נְגוּנָם הַיְקָר?
הַקְּדוֹשׁ בְּרַחֲמֵם וְנוֹנִים אִם בְּחִיק זְמַן עָקְרוּ -
כֹּל יָפִי כְּסוּפֵינוּ כֹּל זָרָם בְּפִשְׁנוּ הָעוֹ
בְּעַפְרֵ גְלִילָתוֹ. עִם גְּזִיזוֹת הַטֶּהֱרָ יְהוָה:
שֶׁעָמְדוּ בַּתְּפִלָּה אֵין מְשַׁלָּה וּבְמִטָּה אֶרְכָּה
בְּתוֹךְ זֵעָמִי גוֹי בִּין צֶלֶב וְכִידוֹן וְלִפְיֵד עִם הַסֵּף.

אֱלֹהִים. בְּאֶחָד מֵרַבִּים כְּרוֹתֵי מֵאָם וּמֵאָב.
מוֹטְלִים לוֹ לְמַעַל מֵרֹאשׁ צְלִי הַרְוִיגוּ:
אָנִי עוֹמֵד לְפָנֶיךָ בְּקוֹ הַתְּפִלָּה שֶׁל סְבוּחֵי:
אָנִי מְמַלֵּא מְקוֹמָם בְּעוֹלָם כְּדִין אִישׁ בְּשִׂדָה קָרֵב:
לְבַל יִשְׁמַט מִן קִשְׁרָם הַנִּצְחֵי מִיַּד חַי:
מִן קִיּוֹם הַנְּזוּע עָרִי:
עַד אֵל קֶץ יוֹם לֵילִי. עַד שׁוֹב עֵת הַנְּדָלוֹת
שֶׁאֵלֶיךָ שׁוֹרֵי הַדּוֹרוֹת-הַשׁוֹרְרִים אֶת הַקּוֹ:
בְּכָל תְּנַאי וּבְכָל חֶסֶק כֹּה גְדֹלוֹ אֶת הַסֵּף:

To God in Europe

[I] I'LL SAY TO GOD

God, blood has overflowed the soul; among us, the weight of his
killed kindred

lies heavy on the head of every living creature.

And it is Sinai, it is Nevo now.

As for the *goyim*, the killers, you bless the fields of their countries,
the trees of their gardens

with a heavenly blessing. It is not they

that you have given water of gall to drink.

Who am I to add a rung to the ladder of Hebrew prayer

of my holy mother, my holy father and their children,

for whom you had no pity on that day

the *goyim* slaughtered them,

when they looked to you where you sat in heaven on high!

Where is the lost song now? Where has it streamed away?

Was it a seed sown in the lap of whoredom,

in the womb of barren time,

the burial of our soul's strong stream, the splendour of our yearning

in the soil of exile? with the corpses of the holy:

who stood in prayer in despair with the children

while the *goyim* raged midst cross and torch and spear...

God, I as one of the many beheaded of father and mother,

the heaps of whose slaughtered lie heavy upon them,

stand before you in the prayer-line of my slain ones,

I replace them in the world as a man replaces his comrade in battle,

שָׁנָנוּ זֹאת בְּעַל פִּי וְשִׁמְרוּ זֹאת בְּכֶתֶב
וּמַעֲזָן אֶל עֵץ וּמִלֵּב אֶל לֵבָב.

הַהֲרִיגִים שְׁתֹּקִים: עֵפֶר שְׁבָעִים זָלִיזֹת בְּפִיהֶם:
אֲנִי תַחְתָּם מִתְפַּלֵּל תְּפִלָּתָם וּבְמִיטֵב נִגְוָנָם:
אֹף עַל פִּי שְׁלֵבִי מִשְׁתַּבֵּר, בְּמִלִּיָּהֶם עֲבָרִית אֲדַבֵּר:
אֲנִי מֵאֲמִין בְּהַמְשֹׁךְ הַדָּבָר, אֲנִי מִכִּיר בְּכֹל דְּעַת
אֵת הַחֹף הַנֶּאֱרָץ וְאֵת הַגְּבוּל־שֶׁבְחָלוֹם, אֲשֶׁר שָׁם
הַכְּסוּפִים חֲדָלִים לְכָאֵב וְקָמִים הַמְּפָאוֹת בְּהִמְיָץ:
אֲנִי קָרוֹב בְּשִׁבְלִי לְכָל אֱלֹהִים, אֲפָשֶׁר בָּם לְנַעֵת:
אֲנִי שׂוֹנֵה מִקֹּדְמֵי: הֵם טָפְחוּ כְּסוּפִים: הֵם נִבְאוּ נְכוּחוֹת לֹא עָוֹ
אֲבָל מִצְוֹת־עֲשֵׂה-לְדַת-כֶּסֶף-בְּעַם לֹא צִוּוּ.

אֱלֹהִים אֲנִי בָּא לְצִוּוֹת זֹאת בְּחֻקֵּי הַשִּׁיר,
בְּאֵץ עוֹד שְׁלִיט וּמַצְבִּיא בְּעַמִּי בִירוּשָׁלַיִם-הַעִיר.

בְּדַרְכֵי הַמְּגֻבֵּלֹת יוֹם יוֹם כִּי אֶלֶף הַלּוֹךְ סָתֵם לִי:
אֶחָד בְּרֵגְבִים לְאֶרֶץ רְחוֹב וּסְדֵרָה
עִם כָּל מִכְתּוֹת שְׁבָרֵי בְּהִי וְתִבְכִי שֶׁהוּא דָם לִי,
הִנְנִי מִכְתֵּת אֵת רַגְלִי וְחוֹשֵׁי וּחְמִי
כְּמִתְחַת לְגוּלֵל קִבְרִי—
בְּכִבְרֵת דָּרוֹד מְטֻנָּה: כְּהוֹלֵךְ מְרַחֲקִים כָּל יָמַי
וּכְמִתְחַת לְחַמֵּי דָמַי.
אֲנִי רוֹאֵה חֵילוֹת חֶסֶן נְגָרִים, כְּלִי רִבְבָם וְתִרְבָּם וּבְרִיחֵם
וְאֵת תְּעַרְבֵת שְׂבִטֵי בְּתַעֲרֵבֵת שִׁינָם וְשִׁיחֵם:
אֵת נִגְוָה וְאֶפְלָם, אֵת הַשֵּׁחַ דְּעַתָּם בְּאַזְלוֹת יָדָם, אֹף עַל פִּי שְׁאוֹן פֶּר בָּם:
אֵת עוֹכְרֵי וּבוֹגְדֵי וּכְסִילֵי חֻקֵּי בָם:
שֶׁהִשְׁטָן מִתְהַלֵּךְ בָּם— אֲבָל זֶם שִׁירֵי בָם..
וְאֲנִי אֲזוֹ עוֹחֵק בְּלִבִּי: זֶה עֲצוֹב פֶּה אֲמַנָּם,
אֲדוֹ מִפְּעַל לְכָל-אֱלֹהֵי-בְּזוּהַ מְשִׁים נֶשֶׁר הַשִּׁיר
וְנוֹשֵׂא בַמַּסּוֹד שְׁלוֹ בְּתֵר-מִלְכוּת־לְהַזְלִ:
כְּלָם הוֹלְכִים בְּלִי דְעַת אֶל סָף הַחֵיבֵל הַנְּדוּל
שֶׁל עֲרֻרָה, כְּפִי מִן רְצוֹנִי, אִם כִּי וְאִם כִּי:
בְּשִׁירֵי הַמְּגֻנָּס לְנוֹפֵם וְהוּא נִמְשָׁךְ וְנִמְשָׁךְ—

lest, one link lost, their chain of eternity
drop from the hand of the living:
the chain of the race whose latest link I am,
the chain leading to me,
to the end of the day of my night, and to
the returning time of greatness,—
for which the generations forged the chain.
In every circumstance, under every rule, they taught their children this,
who learned it by heart and wrote it down,
eye to eye and heart to heart.

Dumb are the slaughtered, the dust of seventy exiles stops their
mouths:

I pray their prayer for them—and in their cadences.

Though my heart break, their Hebrew words are mine.

I believe in the continuity of this, I know completely
the earthly coast, its boundaries in dream,
where the pain of longing ends and visions wake with dawn.

In my mind I am close to all these, and I can touch them.

I am different from my forefathers: they indulged their longings,
they prophesied right things,
but did not utter the Command of "Do" to the-people's-religion
of-longing.

God, therefore do I come to utter
in laws of song
this positive command,
since in Jerusalem there is not yet
ruler or commander for my people.

As I idly walk on my bounded path each day,
one of many along street and boulevard,—
the fragments of my people's disasters within me,

their weeping which is my blood,
and my legs, feelings, thoughts,
give way beneath the grave-stones of my dead—
and I walk my little path as if
I had been walking all my days
enormous distances, and in the warm flow of my blood.

I see the powerful armies of the barbarians, their wagons, chariots,
their bolts and swords
and my intermingled tribes in the mingle of their babble:
their splendour and their darkness, the dispersal in exhaustion of
their powers
though a bull is potent within them;
I see the brewers of mischief, the traitors, fools, sages among them:
and Satan walks among them, *but my songs, too, are among them,*
and I laugh then in my heart:
the sadness is here, true enough,
but soaring above all this, there soars the eagle of song,
carrying in his beak the crown-of-the-universal-kingdom:
All, without knowing, go
to the great palace of power,
as my will directs them,
this way or that:
in my songs is the magnet to which they are constantly drawn.

[II] TO GOD IN EUROPE

You are God, and You don't have to get
a permit to move freely around (made out in Your name)
from the Army commanders in the occupied areas,
the wide and rotting fields of Israel, Your flock.
By day the sun, at night the stars still blaze:
a bell and organ psalm of blood for the chief musician, for the
conqueror.

Go then and move among the gentiles there,
the crosses and the dogs. They will not bark or stab or madly rage,
their ears will never hear Your footsteps' sound:
(sergeant and gentile, chariot and cart, will pass as easily through You
as through the air of their street, the wind of the day, the shadow
of a tree.

Your path is the path of a being bodiless; nevertheless,
Your vision encompasses all,
including that which is under the layers of grave-soil;
nothing is hidden, nothing can hide from you: not
six million bodies of prayer,—mind pure, heart warm with song.

You are He who knows the beginning of Abraham and the days
of the Kingdom,
the Jews of many exiles in song.
And you know their end: that death, that terror beyond all thought,
beyond the moulds of words;
making clear: the time has come to disperse all parcelled words,
all letter combinations
so that they stand in uncombinable isolation
as before
the giving from Mt. Sinai of the Law...

ב: לאלהים באירפה

אמה - אלהים ולך אין צרוד בראשון-משוטט לפי שמך
משעם מפגרי צבאות בשטחי הכבוש הרחבים:
שם ניר-משקבי-הרקב הרקב של ישראל-עודיד:
השמש מאירה ביום עוד ולילה נוגהים כוכבים:
ולמנצח מזמור דם לפעמונים ועונבים - -

צא צא לשוטט-שם בטוח בין גויים וכלבים וצלבים:
לא יגעמו לא יגבחו לא ידקרו, באונם לא יבואו צעדיך:
סרדייטים וכלי רכב נגויים יעברוד עד סופם וחופם.
קדרוד עברם את אריר רחובם ורוח הים וצל של עץ בנופם:

דרךך דרוד-ישות-לא-גוף אכל - רבת ראות בהקף
ועד מה שמתחת שכבות אדמת קבר: הכל משתמר
ואין אטום וסמוך לפניך: ששה מליניים גופי תפלה ופי דעת חמי זמר מלב:

אמה היודע ראשית אברהם וימי המלכות, יהודי גליות בגנון - וסופם:
זה הפות וזה הפגור שעברו כל מדה של משג, שחרנו מדפוסי המלים
והראו: כי בא זמן לפרק את כל התבות צרופי אותיות בגוילים
ולהחזיקם לאותיות-אין-צרוף: כלפני מפת תורת הדת מסיני...

כל שריר-ונבון-עוד-בעם עושה ביגונו ואני זה עושה בשני:
מגדס תבות משנים ילדי כתב הקינה:
איך אין הן עומדות בפני מיטב-הדני בצרוד קינה
המקפת כל פרט במשקצת שלה של פסיפס המגור:
שלפני לא היה בגוענו כיר-כד-למגור: הלוד וחסוד וסגר
את טבעת השכול מסביב-לגוענו עד כלות כל מאוד
בשבילנו... באפק רחוק שום משק כנף משי, שום נגון כנור
של ערבי כלולות ברחובנו... מסביב ניר קברות
ובארות בקל ונהרות.

צא צא באירפה אלהי ישראל הרואה-הרועה
וספר את העלון: כפה הם השוכבים בבורות ונדם אבנים:

All sensible survivors of the people dwell with their grief, while I
must gnash my teeth,
grinding words that are the children of the writ of lamentation.
But the words are not capable of expressing that deep pain when
the need is lamentation
for every square with its item of horror in terror's mosaic.
Never before had our nation known such terror, darkening gradually
and closing
around it, as around a tree, the ring of bereavement; and now
all light is ending. The future holds no rustle of a silken hem, no
violin that sings
on wedding evenings in our street... About us a field teems
with graves and wells of Babylon and the streams.

Go wander about Europe, God of Israel, Shepherd-Seer, and count
Your sheep:
how many lie in ditches, their "Alas" grown dumb:
how many in the cross's shadow, in the streets of weeping,
as if in the middle of the sea.
This is the winter of horror,
of orphanhood's sorrow, and of the fifth bereavement:
everything, everything is covered by the Christian, the silent snow
of the shadow of death,
but not the sorrow, the orphanhood, the bereavement, the mourning,
for we have become, among the *goyim*, ashes and soap—dung for
the dung heap.

You will count the few forsaken ones, those who have survived,
fugitive, whispering.
And they who light the smallest candle of hope in their darkness
will be heartened.
You will not cry aloud in lamentation—
God has no throat of flesh and blood, nor Jewish eyes for weeping.

וכמה הם שִׁשְׁרָדוּ ברחובות תבכות בצל צלב כבמו ים:
זה חָרַף הַאֵימִים הַמְּרֻדִים הַיְתוּם וְהַשְׂכּוּל הַחֲמִישִׁי:
אֵת הַכֹּל אֵת הַכֹּל כֶּסֶף שֶׁלֹּג צְלָמוֹת נוֹצְרֵי חֲרִישִׁי.
אָבֵל לֹא אֵת הַדָּוִי אֵת הַיְתוּם אֵת הַשְׂכּוּל אֵת הָאָבֵל:
כִּי הֵינּוּ לְאֶפֶר בְּגוֹיִים, לְטִבּוֹן כּוֹבְסִים וְלִזְבֵּל תָּבֵל --

כִּמָּה הֵם שִׁשְׁרָדוּ, אֵתָה תִּמְנָה נְטוּשִׁים בּוֹדְרִים
נוֹדְרִים מִסְתוֹדְרִים

וְאִשֶׁר מְדַלְיָקִים מִיָּסִם-תּוֹחֶלֶת בְּמַעֲרַת מוֹשְׁבָם.. מִתְעוֹדְרִים,
וְלֹא תִבֶּה בְּקוֹל רֶם, כִּי אֵין לֵאלֹהִים גֶּרוֹן בְּשֶׁר נָדָם
וְאֵין לֵאלֹהִים שְׁמִי עֵינַיִם יְהוּדִיּוֹת לְבִכְיָה..

בְּכֹן תִּשׁוּב לְשָׂמִים הַרְוָא-הַרְוָעָה הָאֵלִם אַחֲרֵי הַרְעִיָה וְהַרְאִיָה
וּמְלַמֵּד הַרְוָעִים בְּגִידֵיךָ:
לֹא תִשְׁאִיר בְּאֵירֶכָה אֵף בְּצֵל מְלָמֵד וְכֵן עַל מְרַחֲמֵי הַמּוֹת שֶׁל יְהוּדִיךָ
בּו שְׂכּוּבִים עֲדִידֵךְ הַטּוֹבִים הַמְתִּים בְּמִסְתָּר..

פִּישָׁן שְׂמֵד יְכוּל לְפִישׁ כִּי אַחֲרֵי הַכְּנֻסָּד בְּשִׁמְיֵךְ
תַּעֲצִית בְּשַׁחַס בְּצוֹרֵת הַקִּשָּׁת מְלַמֵּד הַרְוָעִים הַמִּתְרַד,
אָבֵל לֹא כּוֹ אֲנִי, הַמְבַּיֵּט לְתוֹךְ הַחֲזוֹן אֵל גּוֹף הַצְּפוֹר הַמְבַּתֵּר --

אֲנִי יוֹדֵעַ הֵיטֵב, כִּי תַחַח אֵת מְלַמֵּד הַרְוָעִים אֲתָךְ
וְתַחֲפָה עֲדֵי הַדִּם קָרֵב גּוֹג וּמִגּוֹג יוֹרְשֵׁינוּ גּוֹיֵךְ,
עֲדֵי תַתְלַמֵּט הַשְּׂאֲרִית בְּכַח אֲשַׁלְּיָהּ שֶׁל בְּטַחָה
וְשׁוֹב יֵהְיוּ בְּתֵי כְּנֻסֹת וּמְתַפְּלָלִים לְשִׁמְיֵךְ
וְשׁוֹב יֵהְיוּ חֲזָנֵי לְהַגּוּ וּבְמֹת-לְנֵאוֹמִים בְּקַהֲלֵיךָ
וְשׁוֹב יֵהְיֵי שְׂבִיל שׁוֹשְׁנִים לְכוֹפְרֵיךָ
וְאֵתָה תִּהְיֶה לְרוֹעֵם שֶׁל כָּלֵם --

וְיְהוּדִים יִמְנוּ בְּנִים וּבָנוֹת לְמִלְךָ גּוֹיִים בְּעוֹלָם:
לְשִׁבְעִים לְשׁוֹן - לְשׁוֹנוֹת נְגִידִים - תּוֹפְשׁוֹת עֵט, הִגָּה וּדְבָרִים:
סוֹכְנִים חֲרוֹצִים לְמַלְכֵיזֵית, מְבַל מִיִן קַצִּינִים וְחִילִים:
חוֹלְמִים וְלוֹחֲמִים מְמַצִּיאִים אֲמָנִים מְהַגְדִּסִים וְרוֹפְאִים,
הוֹפְכֵי מַדְבְּרִיּוֹת לְמַחֲזוֹת וְנוֹפִים:

And so You will return to heaven, a dumb Shepherd-Scer, after the
shepherding and the seeing,
a shepherd staff in Your hand,
leaving not even the shadow of a slender staff on the death distances
of Your Jews
where Your dead flock lie hidden...

A lying poet can poeticize: that after entering Your heaven
Your useless shepherd staff will shine, a rainbow in the sky.
Not I—who see within the vision the divided body of the bird.

I know very well that You will take the shepherd staff with You,
and wait till the battle subsides of Gog and Magog, who are also
Your peoples, and our inheritors,
till the survivors assemble in the illusion of safety,
and once again there are synagogues, men praying to Your heaven,
societies again for chatter, platforms for speeches,
and again a pathway of roses for Your heretics.
And You will be the shepherd of them all.

And Jews will give their sons and daughters to the Moloch of *goyim*:
to seventy tongues—hands grasping pen, wheel, and banner;
give diligent agents of kingdoms: officers, soldiers;
give dreamers and fighters; inventors and doctors and artists;
those who turn sand into farmland and civilized landscape;
and those performing wonders—even for Albania—with their
mastery of crafts;
give whores as well for brothels and clowns for stages,
dictionary compilers, grammar book sages
for languages still lame,
and spoken by barbarians who cannot write their name.

מפליאי עשה בכל מלאכת מחשבת - אף בשביל חבש ואלבן:
ואף זונות בשביל קבות ואף מקיונים בשביל במות:
אף מחברי מלונים וספרי דקדוק לשפות שעורן עלגות ועממיהן אינם עוד
יודעים צורת האותיות..

ויהיו בנו גם נאמנים ומסורים לכל אשר-לא-שלנו-מלך:
אף למרבות אלה עמים שרצחו וירשו בתינו וכל בם:
ועל אבלנו הגזעי געלה אוב.. על תיגת דעת שכול עם.
איש-כמוני בלבדו יבוא בעטו-בירו
לבכות אבל זה מאוב, כפקדו תמיד אבל גוע קדמון
מיום שיטוס אדמון:
אנשהו כענו-לקריעה שיצא נשם אדיר בלוי גערותו

אשר ישמע לי אמי, ישש אביו ואמו רעי שחוקו ונערותו
מחולות וקליעת ורים -
וילך בקו שירי למעונות אריות ונהררי נמרים.

And there will be among us those loyal and dedicated
to all that is not ours; to the cultures that murdered us,
inherited our houses and all that they contained.

And moss will cover our racial mourning, and the sadness be hidden
of the knowledge of our people's bereavement.

Only a man like me will come with his pen in his hand
to bewep this moss-covered mourning, remembering always
the sorrow since pagan Titus' days
of an ancient race.

My rebuking pen, ripping the clouds apart,
shall make a flood descend!

Who listens to me will forsake his father and his mother and his
friend,

he who shares his laughter and she who shares his heart,
the girl of dances and the woven wreaths—
and he will take the path my poem traces
to the lair of leopards in the mountain places.

ג: אין עוד משלים

לא נרמינו לכלבים בגוים... כי הן כלב אצלם ירחם
ילטף ויש גם שינשם מפני גוי, כי כולד
חמוד בביתו יפנקוהו וישש בו תמידו
ובמות כלב זה, מה מאד יאבל עליו גוי!

לא הובלנו כצאן לטבחיה בקרונות רבבות
כי כצאן מצרע הובילנו למו כליה
דרך כל הגופים היפים באירופה...
לא כלצאנם עשו הגוים בגופנו:
בטרם שחיטה לא עקרו את שני הצאן:
לא פשטו מנופם את צמרם באשר לנו עשו:
לא דחפו את הצאן אל האש לעשות אפר מן חי
ולורות את האפר אל פני נחלים וביבים...

היש משלים עוד לזה אסוננו שבא לנו מידם?
אין עוד משלים. (כל המלים צאלי צללים) -
והנה הבטוי הפחדיד: אין עוד משלים!
כל ענוי אקוד שינשם בן אדם בארץ גויית לאדם.
ידמהו הבא-להמשיל: הוא ענה כיהודי.
כל מגור כל זועה כל בדידות כל עגמה
כל בקיה הומיה בעולם
יאמר הממשיל: זה משל מן המין היהודי.

אין שלם לאסוננו כי מדת הקפו הוא עולם:
כל תרבות מלכות הגוים עד שיאח - בגרמנו
וכל מצפונה - בבכינו.

ואם יש עוד תשובה-טהרה לנוצרי עולם זה -
היא: ודוי: הם חסאו. הם רוצים את התסוד הקאב:
להיות יהודים ובגורל יהודי: תמיד סנה...
מני מלה על כס ועד האפר בשדה:
להעלות על תרנם דגלו וסמלו של דוד

[III] NO OTHER INSTANCES

We are not as dogs among the gentiles: a dog is pitied by them,
fondled by them, sometimes even kissed by a gentile's mouth;
as if he were a pretty baby
of his own flesh and blood, the gentile spoils him
and is forever taking pleasure in him.
And when the dog dies, how the gentile mourns him!

Not like sheep to the slaughter were we brought in train loads,
but rather—
through all the lovely landscapes of Europe—
brought like leprous sheep
to Extermination itself.

Not as they dealt with their sheep did the gentiles deal with our bodies;
they did not extract their teeth before they slaughtered them;
nor strip them of their wool as they stripped us of our skins;
nor shove them into the fire to turn their life to ashes;
nor scatter the ashes over sewers and streams.

Where are there instances of a catastrophe
like this that we have suffered at their hands?

There are none—no other instances.

(All words are shadows of shadows)—

This is the horrifying phrase: No other instances.

No matter how brutal the torture a man will suffer
in a land of the gentiles,

the maker of comparisons will compare it thus:

He was tortured like a Jew.

Whatever the fear, whatever the outrage,

how deep the loneliness, how harrowing the sorrow—

וכתבת שדי לחסד במשקוף בתיקם:
 ולהציא התרפים מבתי פלחנם הניפים:
 ולהעמיד ארון קדש בלב הנוקשמינסטר הרם:
 בנוטר-דם בסנט-פטר בכל דביר והיכל הנשא:
 ולהתעשר בתפליו ולהתעשר בשלית ולמים
 כל תריג המצוות בתמרות - ולשואב:
 שלא לטמא שפתותם בלשונם הדמית...
 אולי יטהר אז דמם - והיו ישראל.

ואם לא כן יאבו במלוא הכרת שותם,
 והם ילכו כלקחם בדרך וטון ונצרות
 חית בר דדמם
 באפל-יגריית-לא-בחודרה-ליל-חיות במהותם
 ומלבר - דתיית מנמקת הדר כנסיות חגי פאר
 אמןנות יפת אאר הלת ראש פרחי זר,
 פלאי המעש של גאוגי המכ בהם לא יצילום
 מפהלדו אימים אלי תהום
 עם נצרות ירושלמית שבזו עם תנוד ששבוה
 אשר וטון לא עכל והיא הפכה בכל בשון בהם
 למאכל זבח מת ולשקוי מרעלה בכל פה
 ותדעת והפצפון צוללים באדם העולה
 וכל משגי הרחמים המומים אנב כד... כאצל פועלי נרדם:

לוחסן אל הנער אל השפור והמקדום
 אל צלי-אברים-מן-החי שותמי דם
 או לסיני, ללוחות הנבית, לאלהי ישראל.

וטון ונצרות הם בסוד האסון! אין ידעת תבלי.

no matter how loud the weeping—
 the maker of comparisons will say:
 This is an instance of the Jewish sort.

What retribution can there be for our disaster?
 Its dimensions are a world.
 All the culture of the gentile kingdoms at its peak
 flows with our blood,
 and all its conscience, with our tears.

If for the Christians of this world there is
 the repentance that purifies,
 it is : confession. They have sinned.
 They desire *the grace, the pain:*
to be Jews with a Jewish fate: the thorn bush without end—
 from the king on his throne to the peasant in the field:
 to raise on their staff David's banner and sign;
 to inscribe the name of God on the jamb of their doors;
 to banish their idols from their beautiful houses of prayer;
 to place the Ark in the heart of soaring Westminster,
 in St. Peter's, in Notre Dame, in every high house of God;
 to wrap themselves in prayer shawls;
 to crown themselves with the phylacteries
 to carry out strictly the 613 commands—and to be silent:
 so as not to pollute their lips with their language soaked in blood.
 Perhaps their blood will then be purified, and they be Israel.

If they do not desire this with their being's full awareness,
 and if they go their way—the way of Wotan and the Christian way—
 a wild beast in their blood,
 in the still-living-forest, night-of-beast, darkness of their heart—
 then not the facade

of their courteous religiosity, the majesty of their churches,
their splendid festivals, their handsome art work,
head-halo, flower garland,
not the wonderful achievement of their best minds,
will save them
from the terrible passage
to the abyss;
not with a Jerusalem Christianity,
with such a Bible
that Wotan has not been able to digest,
so that Christianity turns in each of their bellies,
into a dish of dead sacrifice;
in every mouth, into a poisonous wine.
Wisdom and conscience sink within those rising vapours;
all notions of compassion
(as with the journeymen of scaffolds)
are confounded.

Either Wotan, the forest, the spit, the axe,
the roasted, bleeding limbs of the living;
or Sinai, the Tablets of the Laws, the God of Israel.

Wotan and Christianity are the secret of the disaster!
The world does not know.

[IV] THE JEWS AND THE BEAST

The feeling:—God, Father in Heaven, gracious Lord and Defender,
on the wheel of time between twilight and twilight—
doesn't exist in the heart of a beast,
doesn't exist in the beat of its heart.
Because its fate in the beautiful world is—to be killed;
although not given the knowledge of its fate,
but possessed of the knowledge of fear.
And it isn't its body that casts a shadow,
but the constant fear that is its shadow.
It trembles at the shadow of itself;
nor is its sleep secure.
This is its whole existence in the world.
In this it resembles a Jew in the world.
This is his fate when the gentiles attack him.
Melancholy comes with the ripples of wind;
with the trembling of fish in river waters;
with the gathering of clouds over trees of the forests.
Shivers of fear with every rustle, knock, or cry,
from every side, from every human tread.

There is no man in the world so sad as a Jew in the evening,
and none so sad as a beast in the evening...
and there is no man like a Jew who weeps and cries out
in the fear of his dream in the night—

God is not the beast's gracious Lord and Defender;
therefore it is killed
thus, openly, a murder sanctioned,
to the wrath and the joy of the killer!
And in this the Jew in the world resembles it.

די הַיהודים תּיִשִּׁים וְתַמִּיחַ

הַרְגֵשׁ: אֱלֹהִים אָב בְּשָׂמִים. מִיִּסִּיב וּמִגִּן
בְּגִלְגָּל תּוֹמֵן בֵּין דְּמִדּוּמִים לְדְמִדּוּמִים.
אִין בְּלֵב תַּמִּיחַ.
אִין בְּדֹפֶק לֵבָה.
כִּי דִין גּוֹרְלָהּ בְּעוֹלָם תִּיפֶה: לְהַרְגֵי.
וְאִף כִּי דַעַת גּוֹרְלָהּ לֹא נִתְּנָה בָּהּ
אָבֵל דַּעַת הַפְּתוּר בָּהּ יֵשׁ.
וְלֹא גִפְּהָ מִטִּיל צֶלֶל.
זֶה פְּתוּר-תַּמִּיד הוּא צֶלֶה.
מִצֵּל עֲצָמָהּ הִיא נִרְעָרַת;
אִף שְׁנֵתָה אֵינָה שְׁנֵת מִבְּטָחֶיהָ
זו כָּל יְשׁוּתָהּ בְּעוֹלָם.
וּבְכַדּוֹ הִיא דוֹמָה לַיהוּדֵי בְּעוֹלָם.
כּוֹ דִין גּוֹרְלוֹ בְּקוּם עֲלֵי גוֹי.
עֲגָמַת נֶפֶשׁ בָּאָה עִם אֲדוֹנָתָהּ רוּחוֹת;
עִם רַעֲיִדָת דְּגִים בְּמִימֵי הַנְּהַר;
עִם כְּנֻסַת אֲנָגִים עַל צְמֻרוֹת יַעֲרִים.
צְמֻרֵי-רֹחַת הַפְּתוּר מִכָּל רִשְׁרוּשׁ וּנְקִישָׁה וְהַמִּיָּה
מִכָּל עֵבֶר. מִכָּל שְׁעַל אָרֶם..
אִין אִישׁ בְּעוֹלָם כֹּה עֲצוּב כִּיהוּדֵי-לַעַת-עַרְבֵי.
אִין פְּתִיחַ עֲצוּבָה לַעַת עַרְבֵי..
וְאִין אִישׁ בּוֹכֶה וְזוֹעֵק כִּיהוּדֵי
מִפְּתוּר תּוֹלוֹמוֹ בְּלִילוֹת - -
אִין אֱלֹהִים לְתִיחַ מִיִּסִּיב וּמִגִּן.
עַל כֵּן הִיא נְהַרְגָת
כְּדֵי, בְּגִלְגָּל, בְּהַתְּדֵר.
לְזַעַם וּלְחֻדוֹת הַהוֹרְגֵי;
וּבְכַדּוֹ לֵה דוֹמָה הַיהוּדֵי בְּעוֹלָם.
וְהוּא הֵן גִּלְגָּל אֱלֹהִים בְּעוֹלָם
בְּגוֹרְלָהּ תַּמִּיחַ - יְהוּדֵי..

Yet it was he who discovered God in the world!

In the fate of the beast—the fate of the Jew...

But in his heart a multitude of feelings, the warmest idiom,
a combination of precious letters notated for prayer,
a taste of honey and milk in his mouth from the song of his king,
the good longing,
the lofty prayer,
the warm tear
that purifies...

And there was a god who was a father, prodigal of mercy and power;
a shield; and full of grace

as if it were possible to say that the half light of morning and evening,
and the whispers of the shining ones round the height of the world in
the sky,

no longer bear witness to the existence of God.

Did my dead, did my incinerated know, when they stood before the
goy before their death,
that their whole life till then between twilight and twilight
had been utterly betrayed
through a fantasy of faith, more powerful than the knowledge of
knowers,

in which longings put on branches, put on wings, and struck
enormous roots
to the depth and width of their bodies?

Did my dear ones know that Jews have no father in heaven to defend
them,

as they have no defending armies and fortresses on earth?
that vain was the good longing,

vain the warm tear
and the lofty prayer,

vain the combination of precious letters notated for prayer
in summer and winter and spring

צדוף אהותו יקו ויהי בשעמי יגידו
 שעם דבש וחלב משיר מלכו בהכו.
 הפסוק הטוב.
 התפלה הנעלה
 הדמעה החמה
 המזכרת..

והיה אל שהוא אב רב דומים און מנו ומלא חסד..
 וכאלו אפשר להגיד: שדמומי שחרית וערבית
 ולחישת הנוצצים סביב בבהות העולם בשמים
 אינם ערות עוד עקשו לישות אלהות?
 הידעו הרועי ושרופי, בעמדם בפני גוי לפני מות.
 שכל תייהם עדי אז בין דמדומים לדמדומים
 הי בתכלית מרמים
 בגין דמיון אמונה. שהוא עו מדעת יודעים.
 שבו התענפו התכנפו והכו שרש אדיר
 כסופים לעמק ולרחב גופים?
 הידעו אז ישרי, שאין ליהודים אב מנו בשמים.
 כבלי מנו צבאות ומבצרים על הארץ?
 שבקדי היה הפסוק הטוב.
 בקדי התפלה הנעלה.
 הדמעה החמה.
 בקדי צרוף אותיות יקרות בטעמי נגינה
 באביב צפון ובהרף
 כל ימיהם בעולם?--
 הידעו שהם בגורל החיה?
 אי לשון מבשאת ענות-דעת-זו לפתאם בעולם
 ברגעם האחרון לפני שאולם--

אך - חפי כמעט רגע בת שירי האמללת!
 לא כד.. לא ענות דעת זו היא עמר הנועה!
 כי - אשיריה. החיה! אומר המשורר ששעה..
 מימיו לא הובלת בידיעה לנרדם כיהודי!
 מימיו לא ציו לך הורגיו לירות בעצם כפיו
 בור מבר לעצמו!
 מימיו לא נדחת למטרפות עם אפיו ואביו ונודעו
 אשיריה. חיה. כי הי לך חורים. יערות לסתרה
 ופנת מבטחים בבתים!

all the days of their life in the world?
 Did they know that theirs was the fate of a beast?
 What language can express the horror of this knowledge suddenly
 there in the world
 in those last moments before Hell—

But my unhappy Muse,
 not this... not this horrifying knowledge is the essence of horror!
 "You are happy, beast," says the poet who is wrong.
 You were never—like a Jew—led to the scaffold fully aware!
 You were never ordered by your murderers to dig with your own
 hands
 a grave for yourself!
 You were never shoved into the crematories with your mother and
 your father and your children!
 You are happy, beast, because you had woods and holes to hide in,
 and safe corners in houses!
 But not the Jews,
 who resemble the gentiles in the shape of their bodies, in their clothes,
 in the color of their white skin,
 in the red of their blood...
 They didn't have a wood to escape to, a tree for shade, a hole to
 hide in!
 The cats of the Jews and the dogs of their yards,
 the birds on the roofs or in their nests,
 the buzzing flies and the butterflies
 remained after them,
 and the Jews—do not exist!

לא כן היהודים.
 הדומים לנויים בתבנית תוף בלבש ובצבע עורם הלבן
 ובאדם דמם..
 להם לא יער סתרה. לא עץ לצל. לא חור למתבואו
 חתולי היהודים וכלבי העצם
 הצפרים אשר בגנם או מנו
 הזבובים המזומזמים והפרפרים
 נשארו אחריהם
 והיהודים הימים - אינם!

ה: אלהים וגו'יו

לא בכדי לא-הרימו ראשם יהודים נאמנים
למד בעינים גבהות קתדרלות
ולעזו גיפים בן: של מעשי גבלית וכל גלף-
בנכונים בצל עברון יהודים נאמנים -
לא בכדי לא בכדי!
עקשו זאת גרע אל נכון.
משם-מתוכן יצאו האמיים ובאונו - -

לו ירד אלהים באירפה על ספי קתדרלות
ושאל בנכנסים שם, נוצרי, לתפלה ולתלול-לו.
'- אי הם יהודי שהיו כאן?
איני שומע קולם בשמים.
לבו באתי הלאם לחפשם..
איד גרמו כלם לפתאום
להיבן נעלמו מה כלם?
אם היתה הודעויות אדמה -
איד הם נבלעו בה ואתם מימים?
ואם באו חיות יער לטרף ואכלו רק בהם
ואתם נשארתם.. התקמו החיות?
לקבודי הקימתם בעיר קתדרלות פאר
ואם לשמי, הן אלהים שלכם על ספים:
היכן יהודי שהיו פה? - -
ואמרו הגויים בלי פחד אזי לאלהים:
'- הני גרמנים פה ואנחנו אתם בעצה:
הרגנום.. את כל יהודיך משף עד זקן
הרגנום בכל מיני אימים עד היות הנפערך
אחריהם, כאחרי כרת יער.
אנחנו שגאנו אותם פה הרבה בשנים.
עוד מיאם בואך על האלב.. פשר-נוסטרן
אנחנו חשבנו כי מאד מסגאם גם אתה.
כך למדונו אבות וכמרים וספרים מילדות
וגם ראינו, כי לנו נמת שדות וסדרה

[v] GOD AND HIS GENTILES

It wasn't for nothing that Europe's faithful Jews
did not raise their heads
to study with their eyes the pride of her cathedrals,
the beauty in them: arch and spire and carving.
As if seared by their shadows the faithful Jews went by them—
not for nothing, not for nothing!
We know this clearly now.
From within them the horrors came
and came upon us.

If God in Europe should descend
to the thresholds of cathedrals
and ask His Christians, those who enter there
to pray to Him and praise Him:
"Where are My Jews?
I do not hear their voices in the heavens,
and therefore have I come to seek them here...
What is the meaning of their sudden silence?
Where have they disappeared?
Has there been an earthquake?
How is it then
That they've been swallowed up and you survive?
And if the beasts came from their forest to devour men
and ate them only, sparing you
are they then so wise?
You have raised up in the city to My glory
splendid cathedrals—
and if in My name you have raised them,
your God stands on your threshold.
Where then are My Jews?"
The gentiles would answer fearlessly:

ועליהם לא ספלת שחקים.
הם הפקר. הם בוויים. הם מדרס.
והנה בא הנרמן ואמר: רבים מרבכם
היהודים.
הבה נשים להם מץ.
והנה הוא המץ. פטר-נוסטרו'

הביט בנוצריו אליהם אז
ונשעז בגבו אל השער
ואין קול ואין דבור.
וראוהו הגויים כי בדמות יהודי הוא:
פאות-פרע וקמן ברעמה לפניו
ואומן עינים יהודיות..
והסתדרלה בדמות בית כנסת..
ואין עוד העלב במבוא..
ונהמו נהימה הנוצרים כחיות היער:
- עוד נשאר יהודי בתוכנו?
עוד עומד בעירנו בית כנסת?
האי, האי, הבו אש, בחורים! הבו אש!
כדי נקט נביאנו כשיל וכילפותו

"There were Germans here and we saw eye to eye.
We killed them. All your Jews,
old and young alike!
We killed them, sparing them no horror,
until they left a space,
as the felling of trees in a forest leaves a clearing.
We had hated them for so many years,
ever since you were nailed to a cross, Pater Noster!
And thought You hated them as much.
Thus, from our childhood, had we been taught
by father, priest, and book.
We saw as well that You had given us field and rulership,—
them, not even the shelter of the sky.
They were the vulnerable. The despised. The to-be-trodden-on.
And then the German came and said: "Among you there are many
Jews.
Let us make an end to them.
And this is the end, Pater Noster."
And then, leaning His back against the gate,
God would look at his Christians—
voiceless, speechless.
And the gentiles would see in Him the likeness of a Jew:
wild ear-locks, a beard like a mane before Him,
the very eyes of a Jew;
and see that the cathedral resembled a synagogue,
and that there was no cross now at the entrance.
And the Christians would roar like beasts of the forest:
"Is there still one Jew left among us?
Does a synagogue still stand in our city?
Hey, boys, let's start a little fire.
We'll need kerosene, crowbars, axes."

Translated by Robert Friend.